

Kiss Benedek

HOMBURG HERCEGE URA ELŐTT

Én jó Uram, Te vagy a győztes,
és vesztes én ifjúi főmmel.
De tudd: minden győzelem köztes,
s mi lett volna, ha a svéd győz le?

Látván esélyt, lovam eresztém,
s utánam a jó pikás sereg.
Te megbüntettél akkor estén.
Nem ünnepelted győzelmemet.

Sunyítva beállni a rendbe?
Stílusból követni tévutat?
Szüless meg mindenkiben rendre –
hisz mi intézzük sorsodat!

Hadban az ember nem mérlegel,
farkas vére vagy medve vére.
Megvallom, ha ugyan érdekel:
én borra vágyom inkább, mint vérre.

Borra és nőre, fejbőrűre,
s hogy méhek döngjenek a kertben.
A csatázás istenek bűne,
s azt hittem, az vagyok én is: isten.

Csapj el, büntess meg, akasztass fel –
én Te-szívedtől tettem a dolgom.
Téged szolgállok, bár hiú az ember.
S hogy végre győzz, véremet ontom.

Egyetlen véremet kiontom.

A ZSIBBADT ASSZONY ÉLESZTÉSE

Éledj meg, éledj,
szép Görög Ilonám,
csináltatok neked
olyan csodakutat,
reggeli álmodból
mikoron felserkensz,
egyik ága gyönggyel
pergő vizet hányjon,
másik ága vérrel
illó kölest hányjon.

Mikor a pezsgő víz
az orcádra csöppen,
tudjad, hogy szeretőd
nélküled, a ködben.
Ha a piros köles
táladban megcsendül,
tudjad, hogy szeretőd
nélküled, egyedül.

Indulj akkor útnak,
szép Görög Ilonám,
utad ne nézd, hosszú,
utad ne nézd, keskeny,
pipacsló ösvényen
indulj kedvesedhez.

Adnék én rád akkor
fejér viseletet,
kin az angyalok is
csak irigykedjenek,
adnék én rád akkor
rojtos selyemkendőt,
hogy állhatnál méltán
ördögök előtt is,
és szüzek körében
helyed elfoglalnád.

CSOKONAI INVITÁLÁSA

Öcsém Uram, Bátyám Uram –
hogy is szólítsalak ugyan,
kedves Bátyám, édes Ecsém,
testvérem a tőkék csecsén?!

Sovány vagy, vézna, megbocsáss!
Párisnál, Bécsnél messzebbre láss:
olyan távol fejtől a gyomrod,
mint ahol török szaruk szurkot.

A kis Lilli is – bizony , azannya! –
megéri pénzét, mint az anyja.
Zsuzsiban bízzál, egykomám,
vagy vágtazhatsz Szentlélek lován.

S hogy nem juttál te Amerikába!
Vagy mint majd Rimbaud, Afrikába?
(De hát az embernek drága a lába,
a tüdőt kiköpjük, úgy kapunk lábra.)

Ha utad Szigliget felé viszen
– onnan Szent György-hegy ugrás iszen –,
látunk, kedvesem, földi jókkal,
lesz bor, pipa, nő is akad –
ne gondolj te az églakókkal!

S mulatjuk magunk dévaj szókkal,
mint kikre a menny rászakad.

(Ezt énekeltem én,
mikor ájultából
keltém violámat,
mintha félálmból,
s valék érte oda.

Útamon kátrány hull,
de csak őt érhessem,
méltán dédelgessem,
nem kérek mást díjul.)